

Arrest

nr. 204 288 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DHAENENS
Mechelsesteenweg 12/13
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BRIJS, die loco advocaat D. DHAENENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

1.2. Op dezelfde legt de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. A.
voornaam : M.
geboortedatum : 30.01.1999
geboorteplaats : ////
nationaliteit : Tunisië
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 15/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsverkoop. (PV ANVLB 152826/2017 de politie zone van Antwerpen.)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbareorde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, juncto artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

"(...) Eerste middel: schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. artikel 74/14, §3, 3° van de wet van 15 december 1980. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, juncto artikel 6.2 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken maakt een bijlage 13sexies uit bij KB van 08.10.1981. Verzoekende partij kreeg kennis van een bijlage 13sexies (mede) gestoeld op het element dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd op 14.12.2017 verhoord door de politie voor vermeende feiten van drugsverkoop.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

De administratieve overheid stelt dat 'er nieuw risico op schending van de openbare orde bestaat.' Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, wordt er ter motivering ingeroepen dat verzoeker op heterdaad betrapt voor drugsverkoop.

De motivering is wel erg karig te noemen en bovendien niet correct. Immers, ter motivering betreffende de bedreiging voor de openbare orde wordt enkele mede gedeeld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op drugsverkoop, wat duidt op een ondermaatse motivering die allerm minst draagkrachtig is. Zoals reeds vermeld werd verzoeker niet aangehouden door de onderzoeksrechter daar er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn.

De bestuurlijke overheid gaat aldus uit van foutieve gegevens en baseert zich enkel op een proces verbaal, opgesteld door de politie. Evenwel is het aan de onderzoeksrechter om uit te maken of er sprake van voldoende aanwijzingen van schuld. Daar verzoeker zonder enige voorwaarde in vrijheid werd gesteld en besliste dat er onvoldoende aanwijzingen van schuld zijn, kan er bezwaarlijk worden gesproken worden van een risico op het schaden van de openbare orde, gelet op de artikelen 16 en 17 van de Wet op de Voorlopige Hechtenis. Immers, besloot de onderzoeksrechter dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld aanwezig waren, waardoor er ook geen sprake van recidive kan zijn.

De bestuurlijke overheid heeft kennis van het proces verbaal van verhoor op 14.12.2017 daar zij het betreffend pv nummer vermeldt. Het verhoor bij de onderzoeksrechter werd op 13:23 uur beëindigd. De bestreden beslissing werd amper 35 minuten later betekend. De bestuurlijke overheid was aldus op de hoogte van de beschikking van de onderzoeksrechter en de inhoud hiervan. Evenwel weigert deze om de inhoud van deze beslissing op te nemen in de motivering, waardoor zij cruciale informatie achterhouden. Immers, daar er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn, kan verzoeker niet veroordeeld worden.

De bestuurlijke overheid legt zelfs geen nuance in haar motivering, daar zij er resoluut vanuit gaat dat er sprake was van een drugsverkoop, zonder het verder verloop van de strafprocedure af te wachten. De motivering is niet alleen foutief maar bovendien onvolledig. Het vermelden van een pv-nummer kan niet als voldoende worden beschouwt om een persoon te incrimineren, er zijn immers nog vele stadia in een strafprocedure vooraleer er met zekerheid kan worden gesteld dat er sprake was van een bepaald misdrijf, in casu een drugverkoop. Het is niet aan de bestuurlijke overheid om al dan niet te bepalen of verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan bepaalde feiten. Dit is de taak van een correctionele rechtbank. Evenwel zal de zaak niet worden doorverwezen naar de correctionele rechtbank, wanneer de onderzoeksrechter in kwestie stelt dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn.

Er dient onderstreept te worden dat verweerder weldegelijk op de hoogte was van de beschikking van de onderzoeksrechter, maar deze weigerde op te nemen in haar beslissing.

Bovendien is het reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is. (RvS 15 december 1983, nr. 23.8005; RvS 10 mei 1983, nr. 23.240, RvS 3 november 1983, nr. 23.641; RvS 2 juli 1987, nr. 23.378)

Aldus is het voorbarig te stellen dat er een nieuw risico bestaat op de schending van de openbare orde, daar verzoeker nog niet eens schuldig werd verklaard!

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waarborgt het vermoeden van onschuld. Artikel 6,2e lid van dit verdrag stelt:

"Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan".

Krachtens voornoemd artikel geldt het vermoeden van onschuld totdat de schuld bij wet bewezen is.

Dit algemeen rechtsbeginsel, dat internationaal wettelijk draagkracht kent, brengt met zich mee dat diegene die wordt vervolgd, maar nog niet veroordeeld is, geacht wordt onschuldig te zijn totdat het bewijs van zijn schuld geleverd wordt.

Aldus impliceert het vermoeden van onschuld een procesverplichting, namelijk dat een persoon niet schuldig mag worden verklaard als zijn schuld niet is vastgesteld tijdens een procedure waarin hij zijn procesrechten op grond van artikel 6 EVRM heeft kunnen laten gelden.

Dit vermoeden geldt zolang er geen uitspraak is gedaan over de grond van de zaak.

(MINELLI v. Zwitserland, EHRM 25 maart 1983, Publ. E.C.H.R., Serie A, vol. 62) Dit brengt bovendien met zich mee dat externe instanties zich niet over de schuld van de verdachte mogen uitspreken.

Het is dan onmogelijk een inschatting te maken wat het reële risico voor de maatschappij is in hoofde van verzoeker. Immers, de onderzoeksrechter heeft verzoeker in vrijheid gesteld zonder voorwaarden op te leggen en besloten dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn in hoofde van betrokkene.

Er anders over oordelen, zou een schending uitmaken van het 'vermoeden van onschuld'. Dienst Vreemdelingenzaken besluit op eigen houtje dat de inbreuken inzake drugs bewezen zijn in hoofde van verzoeker, dit enkel op basis van een verhoor dat werd afgenomen van verzoeker.

De bestreden beslissing vormt dan ook een inbreuk op het vermoeden van onschuld en gaat uit van de foute gegevens.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Het moge duidelijk zijn dat de bestuurlijke overheid in casu niet in de mogelijkheid is een correcte inschatting te maken van positie van verzoeker en de administratieve overheid. Tot op heden dient verzoeker als een onschuldig te worden beschouwd, en kan er dus geen sprake zijn van een 'nieuw risico op schending van openbare orde'.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Besluiten dat een persoon die ondervraagt wordt door de politie, automatisch een gevaar voor de maatschappij is, houdt een incorrecte beoordeling in van dit feitelijk gegeven. Dit houdt aldus een flagrante schending in van de materiële motiveringsplicht in hoofde van verwerkende partij. (...)"

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, betrekking heeft op de termijn om het grondgebied te verlaten bepaald in een beslissing tot verwijdering. In casu betreft de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering, maar een inreisverbod. De verzoekende partij kan de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Bovendien legt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Verder legt de verzoekende partij in haar eerste middel evenmin op concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/11 van de vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is eveneens niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is. Zij preciseert dat als motivering voor de bedreiging voor de openbare orde enkel wordt gesteld dat zij op heterdaad werd betrapt op drugsverkoop. De verzoekende partij stelt dat zij niet werd aangehouden door de onderzoeksrechter omdat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn. Het is volgens de verzoekende partij aan de onderzoeksrechter om uit te maken of er sprake is van voldoende aanwijzingen van schuld en niet aan het bestuur. De verzoekende partij vervolgt dat zij zonder enige voorwaarde in vrijheid werd gesteld omdat er onvoldoende aanwijzingen van schuld zijn en daarom kan er volgens haar bezwaarlijk gesproken worden van een risico op het schaden van de openbare orde, gelet op de artikelen 16 en 17 van de Wet op de Voorlopige Hechtenis. De onderzoeksrechter besliste immers dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld aanwezig waren, waardoor er ook geen sprake van recidive kan zijn. Het bestuur was volgens de verzoekende partij bovendien op de hoogte van de beschikking van de onderzoeksrechter en de inhoud ervan. De verwerende partij weigert echter om de inhoud van deze beslissing op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing, waardoor zij cruciale informatie achterhoudt. Immers, omdat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn, kan de verzoekende partij niet veroordeeld worden. Het vermelden van een pv-nummer kan volgens de verzoekende partij niet als voldoende worden beschouwd om een persoon te incrimineren, want er zijn immers nog vele stadia in een strafprocedure vooraleer er met zekerheid kan worden gesteld dat er sprake is van een bepaald misdrijf, in casu een drugverkoop. De zaak zal volgens de verzoekende partij niet worden doorverwezen naar de correctionele rechtbank wanneer de onderzoeksrechter in kwestie stelt dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn. Bovendien wijst de verzoekende partij er op dat het vaste rechtspraak is dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is. De verzoekende partij acht verder het vermoeden van onschuld geschonden omdat de verwerende partij op eigen houtje beslist dat de inbreuken inzake drugs bewezen zijn, en dit enkel op basis van een verhoor dat werd afgenomen van verzoeker, terwijl het volgens haar enkel de correctionele rechtbank is die over de eventuele schuld van de verzoekende partij uitspraak kan doen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij het voorwerp uitmaakt van een P.V., zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt bovendien dat de verzoekende partij op 14 december 2017 op heterdaad werd betrapt op het verkopen of te koop aanbieden van verdovende middelen zonder machtiging. De verzoekende partij stelt in zijn eerste middel dat de onderzoeksrechter hem zou vrijgesteld hebben omdat er onvoldoende aanwijzingen van schuld zouden geweest zijn. Dit blijkt echter nergens uit het administratief dossier. Nergens in het administratief dossier is enige beschikking van de onderzoeksrechter terug te vinden. Evenmin heeft de verzoekende partij stukken bijgebracht waaruit zou blijken dat de onderzoeksrechter hem zou vrijgesteld hebben omdat er onvoldoende aanwijzingen van schuld zouden zijn. De verzoekende partij maakt haar loutere bewering dan ook niet aannemelijk. De verwijzing van de verzoekende partij naar de artikelen 16 en 17 van de Wet op de Voorlopige hechtenis is dan ook niet dienstig. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij uit het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een P.V. niet zomaar kon afleiden dat zij ook een gevaar voor de openbare orde betekent, omdat haar schuld volgens haar pas vaststaat als een rechter hierover heeft geoordeeld. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt mag innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, zoals geverbaliseerd in het P.V. vermeld in de bestreden beslissing, verhindert de gemachtigde dan ook niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen, zoals de Raad van State in haar rechtspraak bevestigde. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad merkt verder op dat het Europees Hof van Justitie (hierna: het HvJ) in het arrest Zh. En O. (C-554/13) oordeelde dat *“de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, (kan) rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch*

enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”.

Aldus kon de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de gegevens zoals vermeld in het proces-verbaal.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, juncto artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“(…) Tweede middel; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 juncto artikel 8 EVRM.

Er werd een inreisverbod voor drie jaar opgelegd aan verzoeker. Dit inreisverbod geldt niet enkel voor Belgisch grondgebied, maar eveneens voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Aldus kan verzoeker voor drie jaar lang zich niet begeven in de Schengenzone.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, §3, 61/4, §2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

[....]

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten van terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. (Pb. L., 24 december 2008, afl. 348, 98).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening dient te houden 'met alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert'. (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23)

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid welke specifieke omstandigheden verantwoordt dat verzoeker de maximale duur van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd. Een dergelijk langdurig inreisverbod vereist immers bijzondere aandacht en kan niet zonder motivering worden opgelegd. In casu werd er aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en werd er geen individueel onderzoek aangevat.

De Dienst Vreemdelingenzaken had ook kunnen beslissen geen of een inreisverbod van aanzienlijk kortere duur op te leggen, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval of om humanitaire redenen.

Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland)

Sinds twee jaar woont verzoeker in België en heeft sinds die tijd nooit ergens anders gewoond. De belangen van verzoeker liggen in dit land. Verzoeker spreekt Frans, zijn familie woont in België en heel zijn leven speelt hier af.

Het verhoor van verzoeker van verzoeker werd als motief aangehaald om ten aanzien van verzoeker een inreisverbod uit te vaardigen voor 3 jaar. De beschikking van de onderzoeksrechter werd niet gevoegd, evenwel bevat deze cruciale informatie, namelijk dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn in hoofde van verzoeker.

Er wordt geen afdoende motivering gegeven dat het inreisverbod verantwoord, en vooral, geen enkel draagkrachtig motief opgeworpen waarop de maximale duur van het inreisverbod steunt.

De middelen zijn bijgevolg ernstig. (...)”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dat uit de bestreden beslissing volgens haar niet kan worden afgeleid welke specifieke omstandigheden verantwoord dat haar een inreisverbod met de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd. Een dergelijk langdurig inreisverbod vereist volgens de verzoekende partij immers bijzondere aandacht en kan niet zonder motivering worden opgelegd. In casu werd er volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en werd er geen individueel onderzoek aangevat. De Dienst Vreemdelingenzaken had volgens

de verzoekende partij ook kunnen beslissen geen inreisverbod of een inreisverbod van aanzienlijk kortere duur op te leggen, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval of om humanitaire redenen. De verzoekende partij vervolgt dat zij sinds twee jaar in België woont. Zij stelt dat haar belangen in België liggen, dat zij Frans spreekt, haar familie in België woont, en heel haar leven zich hier afspeelt. Verder herhaalt de verzoekende partij dat het verhoor als motief werd aangehaald om een inreisverbod uit te vaardigen voor 3 jaar, en dat de beschikking van de onderzoeksrechter niet werd gevoegd, hoewel deze cruciale informatie bevat, namelijk dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn in hoofde van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt welke de specifieke motieven zijn waarom de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar oplegt. De bestreden beslissing vermeldt daarvoor immers de volgende concrete motieven: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”* Waar de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden verwijst de verwerende partij naar *“de maatschappelijke impact van deze feiten”*. Uit de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt waarom de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod oplegt, blijkt dat het hier gaat om het feit dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op drugsverkoop. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet zou kunnen worden afgeleid welke specifieke omstandigheden verantwoordt dat haar een inreisverbod met de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd. De motieven worden immers expliciet in de bestreden beslissing weergegeven en zijn duidelijk.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gegrond is op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...)”

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2017, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, inderdaad blijkt dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten werd bovendien verworpen bij arrest nr. 204 276 van 24 mei 2018. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in een dergelijk geval de verwerende partij in principe een inreisverbod moet opleggen. Artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt echter dat *“De minister of zijn gemachtigde zich (kan) onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”*. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in casu niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van dergelijke humanitaire redenen. De verzoekende partij stelt wel dat zij al twee jaar in België woont en haar hele leven zich hier afspeelt, maar daarmee maakt zij niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van humanitaire redenen zoals bepaald in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het EVRM, maar voor zover zij doelt op het bestaan van een privéleven in België maakt zij een dergelijk privéleven niet aannemelijk. Zij geeft immers zelf toe dat zij nog maar twee jaar in België woont, wat een relatief korte termijn is, en stelt louter dat zij hier al haar belangen heeft, zonder deze loutere bewering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Zij maakt het bestaan van een privéleven in België dan ook niet aannemelijk, evenmin als een schending van haar beweerd privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt in haar tweede middel eveneens dat haar familie in België zou wonen, maar zij maakt dit evenmin aannemelijk. Bovendien blijkt dit niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij maakt dan ook geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij geen of onvoldoende rekening zou gehouden hebben met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar de verzoekende partij herhaalt dat de beschikking van de onderzoeksrechter niet werd gevoegd, hoewel deze cruciale informatie bevat, namelijk dat er niet voldoende aanwijzingen van schuld zijn in

hoofde van de verzoekende partij, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Een dergelijke beschikking van de onderzoeksrechter bevindt zich niet in het administratief dossier. De loutere beweringen van de verzoekende partij vinden ook geen steun in het administratief dossier, en de verzoekende partij brengt geen stukken bij die haar loutere bewering ondersteunen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU